

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 250/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. novembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. Č. – PROJKA, bytom B., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. L. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 11 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 20 Cb 260/02-28 z 9. januára 2003 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 Cob 24/03-34 z 27. marca 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. Č. – PROJKA o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2003 doručená sťažnosť Ing. M. Č. – PROJKA, B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného komerčným právnikom JUDr. L. K., B., v ktorej namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len

„okresný súd“) č. k. 20 Cb 260/02-28 z 9. januára 2003 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Cob 24/03-34 z 27. marca 2003.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že ZIPP B., spol. s r. o. (ďalej len „navrhovateľ“), 31. mája 2002 podala okresnému súdu žalobu, ktorou si voči sťažovateľovi ako odporcovi uplatnila čiastku 1 247 630,50 Sk s prísl. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 19 ROB/523/02 z 22. júla 2002, proti ktorému podal sťažovateľ včas odpor. Účastníci konania v predmetnej veci uzatvorili 4. decembra 2002 mimosúdnu dohodu o urovnaní, v ktorej vysporiadali všetky vzájomné práva a povinnosti. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ ešte pred uskutočnením prvého pojednávania v predmetnej veci listom z 18. decembra 2002 zobral svoj návrh v predmetnej veci späť (spomínaný list bol predložený v rámci príloh k sťažnosti, avšak nebol predložený dôkaz o jeho doručení na okresný súd) a taktiež sťažovateľ zobral späť ním podaný odpor listom z 27. decembra 2002 (doručeným okresnému súdu 30. decembra 2002). Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam okresný súd uznesením č. k. 20 Cb 260/02-28 z 9. januára 2003 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor vo výške 62 380 Sk. Sťažovateľ listom z 24. februára 2003 podal proti spomínanému uzneseniu okresného súdu odvolanie. Krajský súd uznesením č. k. 11 Cob 24/03-34 z 27. marca 2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. mája 2003, napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Predmetnými uzneseniami všeobecných súdov boli podľa sťažovateľa porušené jeho základné práva podľa čl. 20 ústavy a čl. 11 listiny, keďže došlo k zásahu do majetkových práv účastníkov konania, ktoré požívajú ústavnú ochranu. Všeobecné súdy podľa neho „(...) *napriek tomu, že vo veci nekonali, keďže došlo k späťvzatiu návrhu aj odporu pred prvým pojednávaním, požadujú zaplatenie súdneho poplatku za odpor (a to v značnej výške), aj napriek tomu, že súdne poplatky sa vyberajú za konanie súdov*“. Sťažovateľ v ďalšom texte poukázal na podľa neho nesprávny názor súdov, že odpor proti platobnému rozkazu nemožno zobrať späť.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby vydal nález nasledujúceho znenia: „*Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.*

11 Cob 24/03-34 zo dňa 10. 4. 2003 (správne z 27. marca 2003) sa zrušuje. Zrušuje sa tiež uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 260/02 zo dňa 9. 1. 2003.“

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej ústavnému súdu navrhol vzhľadom na skutočnosť, že doposiaľ nedošlo k úhrade súdneho poplatku za odpor, aby ústavný súd v zmysle § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť právoplatného uznesenia, a taktiež uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v zmysle § 30 zákona o ústavnom súde.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že jej predmetom je namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ústavy a čl. 11 listiny uznesením okresného súdu č. k. 20 Cb 260/02-28 z 9. januára 2003, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu, ako aj uznesením krajského súdu č. k. 11 Cob 24/03-34 z 27. marca 2003, ktorým bolo toto uznesenie okresného súdu potvrdené.

Sťažovateľom označené právo, ktorého porušenie namieta, zaručené v čl. 20 ústavy, ako aj v čl. 11 listiny nie je právom absolútnym a uvedené všeobecné ustanovenia týkajúce

sa obsahu vlastníckeho práva, rovnakých práv a povinností vlastníkov, ako aj ochrany vlastníkov môžu byť modifikované inými zákonmi.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že povinnosť zaplatiť súdny poplatok z odporu proti platobnému rozkazu je uložená zákonom a že poznámky k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov upravujú platenie poplatkov vo všetkých procesných situáciách, ktoré sa vyskytujú v občianskom súdnom konaní (napr. I. ÚS 18/95, I. ÚS 50/97). Podanie odporu proti platobnému rozkazu je teda podľa vyššie spomínanej judikatúry úkonom účastníka konania, za ktorý je potrebné zaplatiť.

V zmysle § 11 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“) sa súdny poplatok v tzv. skrátrenom konaní vráti iba v prípade, ak sa návrh vzal späť pred vydaním platobného rozkazu.

Všeobecné súdy teda pri uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu aj napriek jeho späťvzatiu pred prvým pojednávaním sťažovateľom konali v súlade so zákonom č. 71/1992 Zb., ktorý má svoj ústavný podklad v čl. 59 ústavy, ako aj v čl. 11 ods. 5 listiny.

Ústavný súd na základe doposiaľ uvedeného sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 označeného zákona.

Z uvedeného dôvodu bolo už potom bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovom návrhu na dočasné opatrenie a odloženie vykonateľnosti právoplatného uznesenia okresného súdu podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V závere možno konštatovať, že Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v § 137 fakultatívne definuje, aké poplatky možno zahrnúť pod pojem trovy konania a zaraďuje medzi ne výslovne aj súdny poplatok. V zmysle § 151 OSP všeobecný súd

z úradnej povinnosti rozhoduje o povinnosti na náhradu trov konania. Sťažovateľ teda síce nemá právo v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. na vrátenie súdneho poplatku za späťvzatie odporu proti platobnému rozkazu, avšak v konaní, ktorého je sťažovateľ účastníkom, je všeobecný súd zo zákona povinný vo svojom rozhodnutí o zastavení konania rozhodnúť aj o povinnosti nahradiť trovy konania (podľa § 142 a nasl. OSP), v rámci ktorých si sťažovateľ môže uplatniť aj náhradu zaplateného súdneho poplatku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2003